

TARTOZUNK EGYMÁSNAK

„Kérünk továbbá titeket, atyámfiai, intsetek a rendetleneket, bátorítsatok a félelmes szívűeket, gyámolítsatok az erőtlenekeket, türelmesek legyetek mindenki iránt. Vigyázzatok, hogy senki senkinek rosszért rosszal ne fizessen; hanem mindenkor jóra törekedjetekek így egymás iránt, mint mindenki iránt”.

1Thesszalonika 5,14–15

Lehetnek keresztyének, akik úgy gondolkoznak, hogy én élem a magam vallásos életét, eljárók templomba, adakozom, a Bibliával is foglalkozom, ha időm van rá de máshoz semmi közöm. Mások éljenek, ahogy akarnak, viselkedjenek szépen, vagy csúnyán, az ő dolguk, én nem szólok bele életükbe. Aki így fogja fel a keresztyén életet, nagy tévedésben, sőt tévelygésben van. A keresztyén ember nem önmagában áll, hanem egy keresztyén gyülekezetnek a tagja. Így nemcsak azzal kell törődnie, hogy a saját életét rendben tartsa Isten előtt, hanem azzal is, hogy a gyülekezetben is ékesen és szép rendben történjék minden. Ha a gyülekezet szép keresztyén életet él, ez öröm és dicsőség minden tagnak, ha pedig gyarló a gyülekezeti élet, ha bűnök éktelenítik el a gyülekezet arcát, ez fájdalmat, szenvedést és szégyent okoz annak is, aki az önmaga és családja életét ékesen hordozza. Ezért nekünk, az anyaszentegyház és a gyülekezet tagjainak kötelességeink vannak egymás iránt.

Mai alapigénkben Pál apostol a gyülekezet tagjainak egymás iránti kötelességei közül sorol fel néhányat. „Kérünk titeket, atyámfiai, intsetek a rendetleneket, bátorítsatok a félelmes szívűeket, gyámolítsatok az erőtlenekeket, türelmesek legyetek mindenki iránt.” Csodálatos intések ezek. Ha a gyülekezetben mindenki megfogadná, milyen szép gyülekezeti életet élhetnénk s milyen sikerrel dolgozhatnánk közösen egy testként Isten akarata megvalósítása érdekében. De az a baj, hogy kevesen hallgatják meg, s ezek közül is kevesen viszik véghez, amit Isten itt kíván. Szóljon ezért a mai igehirdetés erről a tartozásunkról, egymás iránt való kötelességeinkről, hátha az ige nyomán a Szentlélek elindít e kötelességek teljesítésére.

„Intsetek a rendetleneket” – kívánja az apostol írása szerint Isten. Bizony ez komoly és nem könnyű feladat. Nem könnyű, mert a rendetlenek legtöbbször nem hallgatják meg az intést, szavunkra vállat

vonnak és továbbmennek. De az is megtörténik, hogy intő szavunkra durvasággal felelnek, megsértenekek s kérdőre vonnak, hogy mi közünk hozzá? Mégis teljesítenünk kell e feladatot, akármilyen kényelmetlen is; intenünk kell a rendetleneket, mert Isten kívánja ezt. Bármely földi szervezet igyekszik rendben tartani tagjait, számonkéri hibáikat, figyelmezteti és fegyelmezi őket. Csak Isten anyaszentegyháza volna olyan tehetetlen, hogy tagjaitól eltúrje az Isten igéjével össze nem illő rútt rendtelenséget? Nos, amely gyülekezet azt eltúrja, nem érdemli meg a keresztyén gyülekezet nevet, megoltotta a Lelket és nem jár Krisztus útján. Vigyázzon az ilyen gyülekezet, mert szól neki Isten szava: „Mivel lágymeleg vagy, sem hév, sem hideg, kivetlek téged az én számból.” Intsük tehát a rendetleneket. Jézus is azt tette, még tanítványait is intette, ha rendetlenül viselkedtek, így pl. mikor a kisgyermekeket távol akarták tartani tőle. S Jézus után az apostolok is intették a rendetleneket: Pál apostol milyen keményen dorgálta a korinthusiakat, ha látta, hogy a keresztyén életben botorkálnak. Azt írja nekik, hogy „ha ismét odamegyek, nem leszek kíméletes”. A rendetlenek intése elsősorban a presbiterek feladata, de nemcsak az övék, hanem a gyülekezet minden tagjáé, mert mindnyájunk érdeke, hogy Krisztus testén, az Anyaszentegyházon ne legyen szeplő és sömörögzés.

Hogy mi az a rendtelenség, amely ellen szavunkat fel kell emelnünk, röviden nem lehet elmondani. Annyiféle formája és ága van, ahányféle maga az élet. Rendtelenségnek számít a keresztyén gyülekezetben minden, amit Krisztus nem tűrne el. Én most megemlítek egy pár ilyen rendtelenséget, amelyek ellen tiltakoznunk kell. De újból állítom, hogy csupán példának okáért mondok egyet-kettőt.

Súlyos rendtelenség, ha a családban a szülők nem nevelik a Krisztus Lelke szerint és Krisztus tudományában a gyermekeket. Ha ilyent látunk, intsük, hogy gyermekének adja meg a lehetőséget, hogy megismerje és megszeresse Krisztus tudományát.

Súlyos rendtelenség a káromkodás. Ne tőrjünk és ne hagyjuk szó nélkül, ha valaki a gyülekezetben tiszteletlenül, vagy káromolva említi Isten szent nevét. Úgyszintén ne tőrjünk és ne hagyjuk szó nélkül a gyülekezet tagjai között való civódást és ellenségeskedést.

Sok gyülekezetben nagy és kárhoytatandó rendtelenség a törvénytelen házasság. Csak összeáll a férfi és nő, csak elviszi a legény a leányt és úgy élnek együtt a gyülekezet szégyenére, hogy sem a törvény, sem Isten nem köti össze a házasság kötelékével. Vigyázzon a

presbitérium, tagjai legyenek éberek, hogy vegyék elejét a törvénytelen házasságoknak. Akik pedig már benne vannak, azokat intsék, feddjék, ne hagyjanak békét nekik, amíg a házasság megkötése által hibájukat jóvá nem teszik.

„Bátorítsátok a félelmes szívűeket” – mondja tovább az apostol. Mennyi félelem emésztí az embert, amíg e világon él. Fél a fájdalomtól, nélkülözéstől, betegségtől, haláltól, fél egyik ember a másiktól. De nem is lehet elmondani, hogy ezeken kívül még mennyi földi körülmény okoz félelmet. Az élet ijesztő oldalát nem mindenki egyformán fogadja. Némely ember bátran áll szembe a veszedelmekkel. De bizony vannak félelmes szívűek, akiknek napjai örök rettegésben telnek el. A gyülekezet többi tagjának bátorítania kell őket. Mikor ezt végezzük, tudnunk kell, hogy emberi erővel senkibe se önthetünk bátorságot. Csak Jézus Krisztus tud bátorrá tenni. Mikor Jézus a tengeren járva ment a nagy szélben a hajóban viaskodó tanítványaihoz, s mikor ezek meglátták és a sötétlő homályban nem ismerték meg, nagyon megrémültek, szörnyű félelem fogta el őket. Jézus csak ennyit szólt: „Bízzatok, én vagyok, ne féljete.” S félelmük eloszlott. Bátorítsátok a félelmes szívűeket, Jézus jelenlétével bátorítsátok. Arról beszéljete nekik, arról győzzéte meg őket, hogy Jézus jelen van a viharban is, az éjszakában is, a fájdalomban, betegségben és a halálban is. Jelen van akkor, ha sért, vagy bánt valaki. Jézus jelenlétében pedig a félelemre nincsen ok, a félelmes szívűeknek bátorsággal kell megtelnie.

„Gyámolítsátok az erőtelenekeket” – egy másik Istentől adott feladatunk. Krisztus is ezt tette, amíg e földön járt: szomorkodókat vigasztalt, éheseket táplált és betegeket gyógyított. S Krisztus nyomdokán a keresztyénség minden időben hirdette, hogy tartozunk mi az erősek, hogy az erőtelenek erőtelenségét hordozzuk. Jakab apostol erről azt írja, hogy „tisza és szeplő nélkül való istentisztelet meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban”. Tehát gyámolítsátok az erőtelenekeket. Ne sajnáljátok az éhezőt kenyérrel, a szükségben lévő munkával, vagy egyébbel megsegíteni. Látogassátok a betegeket, hordozzátok szíveteken az özvegyek és árvák sorsát. Isten ezt minden gyermekétől megkívánja. Ha ő Atyánk és ha mi egymásnak testvérei vagyunk, az erősebb testvér legyen segítségére, ha kell komoly áldozattal is a gyengébbnek. Ha ez közöttünk beteljesedik, nagy lépéssel kerülünk közelebb ahhoz a keresztyénséghez, amit Jézus Krisztus kíván tőlünk.

De gyámolítsátok azokat is, akik a hitben erőtelenek. Hozzátok templomba, Krisztus közelébe, akik elszoktak Krisztustól, beszéljete a Biblia és az egyház kérdéseiről, igyekezzete a fősvényekben az áldozatkészség lelkét felébreszteni. Érezteszete meg a hitben gyengébbekkel, hogy nem Krisztusnak van szüksége reájuk, nekik van szükségük Krisztusra s így az ő javukat munkáljátok, mikor hívogatjátok s a hitben erősítete őket. A bátorításhoz hasonlóan a magunk erejével ezt a munkát sem tudjuk eredményesen folytatni, de mellettünk áll a Szentlélek Úristen s általa, segítségével gyámolítani, erősíteni tudjuk a hitben gyenge testvéreinket is.

„Türelmesek legyetek mindenki iránt” – figyelmeztet a továbbiakban Isten az apostol által. S ha ennek a felhívásnak engedelmeskednénk, sokkal kevesebb civódás volna és kevesebb harag az emberek és népek között. Mert olyan türelmetlenek vagyunk. Egy esetleg akaratlanul kimondott rossz szóért száz sértő és bántó szóval fizetünk. Háborúság van a családban, a házastársak és testvérek között, pedig nem is haragszanak egymásra, nem akarnak rosszat egymásnak. De nem tudnak tűrni egymásnak. Hát megéri? Nem, de nem tudnak tűrni. Folytathatnám, hogy a gyülekezetben, a községben, az országban és a világon mennyi baj kerül elő a türelem hiánya miatt. Mindig volt az emberben türelmetlenség, de ma több van, mint valaha. Ideges az ember. Értessük meg magunkkal, hogy ha nehéz az élet, ha ez is, az is hiányzik, vagy ha békételen a lelkünk, ezért nem családtagunk, vagy szomszédunk, vagy más embertársunk a hibás – s legyünk velük szemben türelmesek. Isten kívánja ezt, de a mi érdekünkben, a mi életünk – s a világ békességeért kívánja. Imádságainkban minden alkalommal kérjük erőt és segítséget erre a türelemre.

Végül még egy komoly intése van az alapigének: „Vigyázzatok, hogy senki senkinek rosszért rosszal ne fizessen, hanem mindenkor jóra törekedjete.” Más szóval: Bocsássate meg egymásnak. Nem más gondolat ez, csak amit mindennap elimádkozunk: Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkezete. Az embert a teste, az indulata arra hajtja, hogy a rosszért rosszal fizessen, hogy bosszút álljon. De amíg ez az indulat vezet, szívünknek nem lesz békessége és boldogsága. A bosszú bosszút szül, a bántásra bántás következik. Aki nem tud megbocsátani, hanem a rosszért rosszal fizet, saját magának árt. Isten bűnbocsátó Isten, Krisztus ellenségeiért imádkozó Krisztus, s azért kell elsősorban jóra törekednünk, mert ezt a békességet Istene kívánja. Ne fizessünk rosszal,

hanem jóra törekedjünk egymás iránt a családban és a gyülekezetben. De jóra törekedjünk mindenki iránt, akik más nyelven beszélnek, más szertartással imádják Istent. Ne fizessünk rosszal még azoknak sem, akik csúfolnak, sértenek és bántanak. „Azért, ha éhezik a te ellenséged, adj ennie; ha szomjúhozik, adj innia; mert ha ezt míveled, eleven szemet gyűjtesz az ő fejére” (Róm 12,20), mondja egy más helyen, a Római levélben Pál apostol; s ezzel nem tesz egyebet, csak újból hangoztatja, amit Jézus már elmondott: „Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak.”

Erre a megbocsátó, rosszért jóval fizető szeretetre a természeti ember nem képes, csak az újjászületett ember. Hogy ezt művelhessük, arra van szükségünk, hogy a Krisztus indulata legyen bennünk, arra van szükségünk, hogy levetkezzük ama régi élet szerint való ömbert, mely meg van romolva, amely önző és bosszúálló – és öltözzük fel az új embert, mely Isten szerint teremtett igazságban és valóságos szentségben. Ez pedig a Szentlélek munkája. S ha így áll a dolog, nemcsak pünkösdkor kell imádkoznunk a Szentlélek ajándékáért, hanem minden imádságunkban kérnünk kell Isten Szentlelkét. Kérnünk kell a magunk, családjunk és gyülekezetünk számára. Hogy mindannyiunkat tisztítson meg, tegyen újjá és adja Krisztus indulatát, hogy a rosszért se fizessünk rosszal, hanem mindenkor jóra törekedjünk.

Ezekre a kötelességekre figyelmezteti az apostol a keresztyén embert, és a keresztyén gyülekezetet. Mi tartozunk, hogy egymás iránt mindezt véghezvigyük. Gyülekezeteink tiszta élete, igaz keresztyénisége függ az igének való engedelmességünktől. De ettől függ a magunk lelkének kiegyensúlyozott nyugalma és egyéni keresztyéniségünk is. Mindezt Isten akarja s Jézus így szól: „Nem mindenki, aki azt mondja nékem: Uram, Uram, megyen be a mennyeknek országába, hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.”

Ezért „kérünk titeket atyámfiai, intsétek a rendetleneket, bátorítsátok a félelmes szívűeket, gyámolítsátok az erőtelenekeket, türelmesek legyetek mindenki iránt. Senkinek rosszal ne fizessetek, hanem mindenkor jóra törekedjétek.” Ámen.

A KÖZÉPKOR EGYHÁZA

Új népek az egyházban; az iszlám.

Az ókorban a Földközi tenger partvidéke, különösen annak keleti része volt a keresztyénség történetének fő színtere. A középkorban ez a színtér áttolódik előbb Itáliára, majd Közép- és Nyugat-Európára. Ennek két fő oka van: az egyik a germán és a szláv népek belépése a keresztyén egyházba, a másik pedig az iszlám hódítása.

1. A legrégebbi germán keresztyén népek

Már a népvándorlás korában megkezdődött a germánok keresztyén hitre térése. Legelőször (a IV. században) a nyugati gótok vették föl a keresztséget. Tőlük jutott el a keresztyénség többi harcias fajrokonaikhoz: a vandálokhoz, burgundokhoz, keleti gótokhoz is. E népek először mind a keresztyén gondolkodás ariánus alakjával ismerkedtek meg, amely a nicaei zsinat döntése ellenére jó ideig uralkodott a birodalom némely részeiben s egyes császárok pártfogását is élvezte. Az első germán törzs, amely a közzsinatokon megállapított ortodox alakjában ismerte meg és vette föl a keresztyénséget, a frank volt, az V. század legvégén. Mivel pedig akkor a frank volt a leghatalmasabb germán néptörzs, ez a lépés az ariánus keresztyénség bukását vonta maga után a germánok között. Egy századdal később kezdődött meg I. (Nagy) Gergely pápa indítására, egy másik hatalmas, hódító néptörzs, az angolszászok megtérítése. Ezek, amikor Britanniába berontottak, ott már a kelta őslakók között virágzó keresztyén egyházi életet találtak. Az angolszász keresztyének kezdettől fogva elismerték a pápa fennhatóságát, amíg a kelták tudni sem akartak erről. Csak nehezen sikerült a hódítóknak elismertetniük a pápa felsőségét. Amíg tehát a frankok megtérése a katolikus ortodoxianak, az angolszászoké már a római egyháznak volt az első nagy diadala az új népek új világában.

2. Az iszlám hódításai

A nagy nyugati hódításokkal szemben Keleten a fokozatos térvesztés volt a sorsa a keresztyén egyháznak. Az iszlám hódító rohamainak a VII. században egymásután esett áldozatul Szíria, Egyiptom, Észak-Afrika — tehát a birodalomnak éppen ama provinciái, amelyek Róma és Kis-Ázsia mellett legjobban hozzájárultak az ókori egyház

fejlődéséhez. A Nyugatot is csak a frank birodalom ellenállása mentette meg a Pireneus-félszigetet már előzőnlött mohamedán áramlattól. A félhold uralma alatt a legtöbb helyt számban és lélekben nagyon aláhanyatlott a keresztyénség. Igazi ellenálló erejük csak a Pireneus-félsziget keresztyén népeinek maradt. Ezek évszázados harcok után a középkor végére teljesen kiszorították onnan a megvénhedt arab uralmat. Ám Keleten épp ekkortájt (1453) omlott össze az iszlám új, friss erejű zászlóvivőinek, a törököknek csapásai alatt a keleti görög keresztyénség és művelődés utolsó bástyája: a kelet-római (bizánci) császárság. A pápák feltüzelték ugyan Európa keresztyén népeit, hogy a Szentföldet és az iszlám egyéb ragományait hódítsák vissza a pogányok kezéből. 1096-ban megindultak s óriási vér- és pénzáldozatokkal két évszázadon át több ízben megújultak a hatalmas keresztes hadjáratok. De maradandó sikert egyik sem bírt elérni.

3. A némettség megtérítése

A nagy keleti veszteségekért új nyugati hódítások nyújtottak kárpótlást. Frank fegyver és apostoli lelkű szerzetesek missziói buzgalma bevitte a keresztyénséget a német törzsek közé. A német keresztyénség első nagy szervezője a lángbuzgalmú, félelmet nem ismerő angolszász szerzetes, Bonifatius volt. Munkásságát támogatták a frank uralkodók is, de ő elsősorban a pápa tekintélyére támaszkodott és ezt a tekintélyt akarta meggyökereztetni a németek közt. Meghalt 754-ben; térítés közben verték agyon a pogányok. Bonifatius munkáját az új Európa első igazán nagy keresztyén fejedelme, a hatalmas Nagy Károly császár (768-814) folytatta a művelődés s a fegyverek erejével. Nagy vérfürdővel járt különösen a makacsul ellenálló utolsó pogány német törzsnek, a szászoknak az egyházba terelése. Nagy Károly utódai már nem folytatták ekkora eréllyel a politikai és egyházi hódítást. Így a legészakibb germánok: a skandinávok keresztyén hitre térítése csak sokkal később, a magyarokéval egyidőben következett be.

4. A szlávtság megtérítése

Német kard és német szerzetes kapcsolta bele a keresztyén művelődés közösségébe a nyugati szláv törzseket: a cseheket, a lengyeleket s az azóta részben vagy egészben elnémetesedett vendeket, pomeránokat, poroszokat a X–XIII. századok folyamán. A legutolsó pogány szláv törzs, a litvánoké, csak a XIV. század végén lépett be a Nyugat nagy

keresztyén népcsaládjába. A keleti és a déli szlávok megtérítése viszont a bizánci államegyház utolsó nagy tette volt: a bulgárok, a Balkán szlávjai, oláhjai és az oroszok ennek a keresztyénségét sajátították el. A szlávok két nagy apostola, Methodius és Constantinus (ismertebb néven Cyrillus) még nyugatabbra, a morvák között is megpróbálta meghonosítani Konstantinápoly hitét, de maradandó sikert nem ért el; itt már hatalmasabb volt a római egyház és a nyugati művelődés ereje.

5. A magyarság megtérítése

A pogány magyarság már honfoglalása előtt sűrűn érintkezett nemcsak zsidó és mohamedán hitű fajrokon törzsekkel, de keresztyén misszionáriusokkal is. Már ezeknek hatása is előkészítette az egyistenhitre s a keresztyénség befogadására. Az új haza határai között kezdett aztán erősebben hatni reá a keresztyénség, részint az itt talált és meghódított szláv népek és avar néptöredék, részint a rabszolgákká tett hadifoglyok útján. Minthogy a magyarság éppen a keleti és a római egyház határterületein élődött bele a keresztyén világba, érthető, hogy mindkét oldalról történtek kísérletek megtérítésére. A keleti kísérletek emlékei nagyon homályosak; mindenesetre a bizánci császárság politikai érdekeit is szolgálták. Azonban már Géza fejedelem (970 körül) belátja, hogy népére nézve politikailag előnyösebb a Nyugattal keresni barátságos kapcsolatot. Hogy békés szándékait igazolja az akkori nyugati Európa vezérhatalma, a „római császári” koronát viselő német királyok előtt: befogadja országába az első térítőket, sőt ő maga is megkeresztelkedik. Fia, a már keresztyén anyától született István (997-1038) a cluny-i reform szellemétől áthatva s a Nagy Károly példáján lelkesedve, személyes hitbuzgalommal folytatja és tetőzi be apja kezdetét. Békés és fegyveres úton oly eréllyel lép föl a keresztyénség érdekében, hogy II. Sylvester pápa már néhány év múlva koronát küld neki s ezzel független keresztyén királynak ismeri el (megkoronáztatik 1001 augusztusában), — egyúttal pedig kivételes jogokkal ruházza föl az egyház szervezésére. A szervező munkát István érsekségek, püspökségek alapításával, a benedekrend betelepítésével stb. bölcsen elvégezte. Sikerét bőkezű adakozásokkal és erős törvényekkel biztosította. — Az eszményi lelkű, önfeláldozó nagy királynak keresztyén művelődése biztos alapvetését köszöni nemzete.

A germánok, a szlávok és a magyarok megtérése az egyházat óriási feladat elé állította. Ő volt a görög-római művelődés egyetlen örököse, tehát csak ő adhatta át ennek a kincseit a barbár népeknek. Az egyháznak a népek nagy nevelőjévé kellett lennie. Ezt a feladatot vállalta és megoldotta. Évszázadokon át az egyház kezében volt és őtőle függött a művelődés minden ága. Ez világtörténetileg az egyház legnagyobb érdeme. De azért, hogy ezt kivívhatta, nagy árat is kellett fizetnie: a világi hatalomnak, nagyon sokszor vérontó fegyvereknek a segítségét kellett igénybevennie Krisztus igazságának terjesztésére. Így ez az igazság nem tudott az új népek lelkébe mélyen belegyökerezni. A középkori Európa keresztyénsége, amilyen általános, olyan felszínes is.

MÁJUS HAVI GYŰLEKEZETI ESEMÉNYEK

Május 8: Az istentisztelet keretében Nt. Tódor Csaba lelkipásztor hirdette Isten Igéjét a gyülekezet számára. Az istentisztelet utáni ünnepi, anyák napi ebédet készítette és adományozta Kozák Ágnes. Segítettek Kozák Piroska és Megyesi Gizella.

Május 15: A pünkösdi ünnepi istentisztelet keretében Nt. Kocs-Mayer Júlia lelkipásztornő hirdette Isten Igéjét és osztotta ki a gyülekezet számára az úri szent vacsorát. Kb. 22 személy élt az úrvacsora szentségével. Az istentisztelet utáni ebédet adományozta N.N., elkészítette Torma Veronika. Segített Megyesi Gizella és Torma József.

Május 22: A gyülekezet számára Igét hirdetett Nt. Szabó Sándor Sacramentoból. Az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Fejér Anna és Fejér Aranka.

Május 29: Az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Megyesi Gizella és leánya Susy Licko. Segített Torma Veronika.

Magyari-Köpe Gábor lelkész és a Presbitérium szeretettel köszöni a beszolgáló lelkészek fáradozását, és Isten áldását kéri azokra a presbiterekre és egyháztagokra is, akik a lelkész és a Presbitérium nagyrésznél a távollétében, felvállalták és elvegezték a gyülekezeti munkát. Az Úr Isten áldja meg őket!

MÁJUS HAVI ADO MÁNYOK

Joseph Madarasz, Isten dicsőségére.....	\$ 200.00
Dr. Mester Zoltan es Katalin, Isten dicsőségére.....	\$ 100.00
Okos Karoly, Isten dicsőségére.....	\$ 50.00
Fred & Magda Hefty, Isten dicsőségére	\$ 100.00
Ilona Peters, Isten dicsőségére	\$ 100.00
Katalin Vörös, Isten dicsőségére	\$ 50.00
Szilvia Orban, Isten dicsőségére	\$ 50.00
Nt. Szabo Sandor & Elizabeth, Isten dicsőségére	\$ 30.00
George Godor, Isten dicsőségére.....	\$ 25.00
Elvira M. Orly, Isten dicsőségére	\$ 50.00
John & Elisabeth Racz, pünkösdi adomány.....	\$ 30.00
Joseph & Blanka Hajnal, pünkösdi adomány.....	\$ 25.00
Dr. Szabo Karoly & Magdolna, pünkösdi adomány.....	\$ 50.00
McAlister Robert & Patricia, Isten dicsőségére.....	\$ 100.00
Judy Cseuz, Isten dicsőségére.....	\$ 50.00
Bordas Zoltan & Piroska, édesanyám 80-ik születésnapjára.....	\$ 50.00

A Presbitérium nagy szeretettel köszön minden adományt és segítséget. Az Úr Isten gazdag áldása legyen az adakozó testvéreinkkel!

HIRDETÉSEK

A MAGYAR REFORMÁTUS EGYHÁZ NŐEGYLETE APÁKNAPI PIKNIKET

rendez **2005. június 19-én, vasárnap de. 11** órai kezdettel, melyre tisztelettel hívja és várja Önt, kedves családját és barátait. A pikniket a Flood Park "Oak" területén (a bejáratától rögtön jobbra) Menlo Park-ban tartjuk. A belépés ingyenes. A park autónként 5,00 \$ parkolódíjat számlál; rokkantak a parkolásért nem fizetnek.

ÍZLETES MAGYAROS ÉTELEK: bográcsgulyás, frissen sült kolbász, flekken, csirke, töltött káposzta, finom sütemények, linzerek, lángos, krémes, valamint kávé, üdítők, stb. kaphatók.

MINDENKIT SZERETETTEL VÁR A RENDEZŐSÉG!